

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)

den 7 mars 2024*

”Överklagande – Skadeståndstalan – Europeiska unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar – Påstått rättsstridigt handlande av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) – Pressmeddelande från Olaf – Skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer – Förordning (EU) 2018/1725 – Artikel 3, led 1 – Begreppen ’personuppgifter’ och ’identifierbar fysisk person’ – Utredningar som utförs av Olaf – Förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 – Oskuldspresumtion – Rätten till god förvaltning”

I mål C-479/22 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 14 juli 2022,

OC, företrädd av I. Ktenidis, dikigoros,

klagande,

i vilket den andra parten är:

Europeiska kommissionen, företrädd av T. Adamopoulos, J. Baquero Cruz, F. Blanc Simonetti och A. Bouchagiar, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden T. von Danwitz (referent) samt domarna P.G. Xuereb och A. Kumin,

generaladvokat: N. Emiliou,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

* Rättegångsspråk: grekiska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Genom sitt överklagande har OC yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 4 maj 2022, OC/kommissionen (T-384/20, EU:T:2022:273) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade tribunalen OC:s talan enligt artikel 268 FEUF med yrkande om ersättning för den skada som hon lidit till följd av pressmeddelande nr 13/2020 som Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) publicerade den 5 maj 2020 med rubriken ”En utredning som utförts av Olaf påvisar bedrägeri i samband med finansiering av forskning i Grekland” (*Olaf investigation uncovers research funding fraud in Greece*) (nedan kallat det omtvistade pressmeddelandet), eftersom hennes personuppgifter behandlats på ett rättsstridigt sätt och falsk information om hennes spridits genom i pressmeddelandet.

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Förordning (EU, Euratom) nr 883/2013

- 2 Artikel 5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 883/2013 av den 11 september 2013 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) och om upphävande av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 och rådets förordning (Euratom) nr 1074/1999 (EUT L 248, 2013, s. 1) har rubriken ”Inledande av utredningar”. Artikel 5.1 har följande lydelse:

”Generaldirektören får inleda en utredning när det föreligger skälig misstanke, som även kan vara grundad på information från tredje part eller anonymt lämnad information, om att det har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som riktar sig mot [Europeiska] unionens ekonomiska intressen. Generaldirektörens beslut om att inleda en utredning eller inte ska fattas med hänsyn till Olafs årliga förvaltningsplan och de utredningsprioriteringar som fastställs i enlighet med artikel 17.5. Beslutet ska även ta hänsyn till att Olafs resurser ska utnyttjas effektivt och till att de resurser som används ska stå i proportion till saken. Vid interna utredningar ska särskild hänsyn tas till vilken institution, vilket organ eller vilken byrå som på bästa sätt kan genomföra dem, med särskild tanke på omständigheterna, ärendets faktiska eller potentiella ekonomiska följder och möjligheterna till eventuell rättslig uppföljning.”

- 3 I artikel 9 i nämnda förordning, med rubriken ”Rättssäkerhetsgarantier”, föreskrivs följande i punkt 1:

”Olaf ska i sina utredningar beakta omständigheter som talar såväl för som emot de berörda personerna. Utredningarna ska genomföras på ett objektiva och opartiska sätt, i enlighet med principen om oskuldspresumtion och rättssäkerhetsgarantierna i denna artikel.”

4 I artikel 10 i samma förordning, med rubriken ”Sekretess och skydd av uppgifter”, föreskrivs följande:

”1. Information som överlämnats eller inhämtas i samband med externa utredningar ska oavsett form vara skyddad genom tillämpliga bestämmelser.

2. Information som överlämnas eller inhämtas i samband med interna utredningar ska, oavsett form, omfattas av tystnadsplikt och åtnjuta samma skydd som det som ges enligt de bestämmelser som gäller för unionsinstitutionerna.

...

5. Generaldirektören ska se till att all information till allmänheten lämnas på ett neutralt och opartiskt sätt, och att offentliggörande av den sker med iakttagande av utredningssekretessen och enligt de principer som fastställs i den här artikeln och i artikel 9.1.

...”

5 I artikel 11 i nämnda förordning, med rubriken ”Utredningsrapport och uppföljning av utredningar”, föreskrivs följande i punkt 1:

”När Olaf har avslutat en utredning ska en rapport upprättas under generaldirektörens överinseende. Denna rapport ska redogöra för utredningens rättsliga grund, förfarandet, de omständigheter som konstaterats och deras preliminära juridiska innebörd, de uppskattade ekonomiska följderna av de omständigheter som konstaterats, uppgifter om efterlevnaden av rättssäkerhetsgarantierna i enlighet med artikel 9 samt utredningens slutsatser.

Rapporten ska åtföljas av rekommendationer från generaldirektören om huruvida åtgärder bör vidtas eller inte. Dessa rekommendationer ska när så är lämpligt ange disciplinära, administrativa, ekonomiska och/eller rättsliga åtgärder från institutioner, organ och byråer och från de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, och ska särskilt ange de uppskattade belopp som ska återkrävas, och den preliminära juridiska innebörden av de omständigheter som konstaterats.”

B. Dataskyddsförordningen

6 Artikel 2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1) (nedan kallad dataskyddsförordningen) har rubriken ”Materiellt tillämpningsområde”. I artikel 2.3 föreskrivs följande:

”[Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 45/2001 av den 18 december 2000 om skydd för enskilda då gemenskapsinstitutionerna och gemenskapsorganen behandlar personuppgifter och om den fria rörligheten för sådana uppgifter (EGT L 8, 2001, s. 1)] är tillämplig på den behandling av personuppgifter som sker i EU:s institutioner, organ och byråer. Förordning (EG) nr 45/2001 och de av unionens övriga rättsakter som är tillämpliga på sådan behandling av personuppgifter ska anpassas till principerna och bestämmelserna i denna förordning i enlighet med artikel 98.”

7 Artikel 4 i dataskyddsförordningen, med rubriken ”Definitioner”, har följande lydelse:

”I denna förordning avses med

1. *personuppgifter*: varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person (nedan kallad en registrerad), varvid en identifierbar fysisk person är en person som direkt eller indirekt kan identifieras särskilt med hänvisning till en identifierare som ett namn, ett identifikationsnummer, en lokaliseringssuppgift eller onlineidentifikatorer eller en eller flera faktorer som är specifika för den fysiska personens fysiska, fysiologiska, genetiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet,

...”

8 Artikel 98 i dataskyddsförordningen har rubriken ”Översyn av andra unionsrättsakter om dataskydd” och lyder som följer:

”[Europeiska k]ommissionen ska, om så är lämpligt, lägga fram lagstiftningsförslag i syfte att ändra andra unionsrättsakter om skydd av personuppgifter, för att säkerställa ett enhetligt och konsekvent skydd för fysiska personer med avseende på behandling. Detta gäller i synnerhet bestämmelserna om skyddet för fysiska personer i samband med behandling som utförs av unionens institutioner, organ och byråer samt om det fria flödet av sådana uppgifter.”

C. Förordning (EU) 2018/1725

9 Skälen 4, 5 och 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 2018, s. 39) har följande lydelse:

”(4) I [dataskyddsförordningen] föreskrivs anpassningar av förordning (EG) nr 45/2001 för att säkerställa en stark och sammanhängande ram för dataskyddet inom unionen och för att göra det möjligt att tillämpa den parallellt med [dataskyddsförordningen].

(5) För att främja en konsekvent strategi för skyddet av personuppgifter i hela unionen och för det fria flödet av personuppgifter inom unionen är det viktigt att så långt som möjligt anpassa de regler om skydd av personuppgifter som gäller för unionens institutioner, organ och byråer till de regler om skydd för personuppgifter som har antagits för den offentliga sektorn i medlemsstaterna. När en bestämmelse i denna förordning följer samma principer som en bestämmelse i [dataskyddsförordningen] bör dessa båda bestämmelser, enligt rättspraxis från Europeiska unionens domstol (nedan kallad domstolen), tolkas enhetligt, särskilt eftersom den systematik som denna förordning bygger på bör uppfattas som en motsvarighet till systematiken bakom [dataskyddsförordningen].

...

(16) Principerna för dataskyddet bör gälla all information som rör en identifierad eller identifierbar fysisk person. Personuppgifter som har pseudonymiserats och som skulle kunna tillskrivas en fysisk person genom att kompletterande uppgifter används bör anses som uppgifter om en identifierbar fysisk person. För att avgöra om en fysisk person är

identifierbar bör man beakta alla hjälpmedel, som t.ex. utgallring, som, antingen av den personuppgiftsansvarige eller av en annan person, rimligen kan komma att användas för att direkt eller indirekt identifiera den fysiska personen. För att fastställa om hjälpmedel med rimlig sannolikhet kan komma att användas för att identifiera den fysiska personen bör man beakta samtliga objektiva faktorer, såsom kostnader och tidsåtgång för identifiering, med beaktande av såväl tillgänglig teknik vid tidpunkten för behandlingen som den tekniska utvecklingen. Principerna för dataskyddet bör därför inte gälla för anonym information, dvs. information som inte hänför sig till en identifierad eller identifierbar fysisk person, eller för personuppgifter som anonymiserats på ett sådant sätt att den registrerade inte eller inte längre är identifierbar. Denna förordning berör därför inte behandling av sådan anonym information, vilket inbegriper information för statistiska ändamål eller forskningsändamål.”

10 Artikel 2 i förordning 2018/1725 har rubriken ”Tillämpningsområde”. Enligt artikel 2.1 i förordningen är denna ”tillämplig på alla unionsinstitutioners och unionsorgans behandling av personuppgifter”.

11 I artikel 3 i nämnda förordning, med rubriken ”Definitioner”, föreskrivs följande:

”I denna förordning avses med

1. *personuppgifter*: varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person ... varvid en identifierbar fysisk person är en person som direkt eller indirekt kan identifieras särskilt med hänvisning till en identifierare som ett namn, ett identifikationsnummer, en lokaliseringssuppgift eller onlineidentifikatorer eller en eller flera faktorer som är specifika för den fysiska personens fysiska, fysiologiska, genetiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet.

...

3) *behandling*: en åtgärd eller kombination av åtgärder beträffande personuppgifter eller uppsättningar av personuppgifter, oberoende av om de utförs automatiserat eller ej, såsom ... utlämning genom överföring, spridning eller tillhandahållande på annat sätt, ...

...”

12 Artiklarna 4 och 5 i samma förordning avser principer för behandling av personuppgifter respektive vad som är laglig behandling av personuppgifter. I artikel 6 i förordningen fastställs de faktorer som den personuppgiftsansvarige ska beakta för att fastställa huruvida behandling för ett annat ändamål än det för vilket personuppgifterna har samlats in är förenlig med detta sistnämnda ändamål. I artikel 15 i samma förordning fastställs slutligen en förteckning över den information som ska tillhandahållas om personuppgifterna samlas in från den registrerade.

II. Bakgrund till tvisten

13 I punkterna 1–8 i den i överklagade domen ges en redogörelse för bakgrunden till tvisten. Såvitt avser detta mål kan denna bakgrund sammanfattas enligt följande.

- 14 Klaganden är grekisk medborgare och forskare på universitetsnivå på området för applikationer inom nanoteknik, energilagring och biomedicin.
- 15 Under år 2007 lämnade hon in ett förslag till Europeiska forskningsrådet gällande ett forskningsprojekt med titeln ”Probing the Micro-Nano Transition: Theoretical and Experimental Foundations, Simulations and Applications” (nedan kallat projektet).
- 16 Den 30 september 2008 undertecknade Europeiska gemenskapernas kommission och Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (Aristotelesuniversitet i Thessaloniki, Grekland) (nedan kallat Aristotelesuniversitet) bidragsavtal nr 211166 (nedan kallat avtalet), gällande detta projekt. Aristotelesuniversitet angavs som mottagande institution för projektet. Den 15 juli 2009 trädde ett tilläggsavtal i kraft enligt vilket kommissionen ersatts av Genomförandeorganet för Europeiska forskningsrådet (Ercea) såsom avtalspart med detta universitet.
- 17 I avtalet föreskrevs ett maximalt belopp om 1 128 400 euro i bidrag för att genomföra projektet. Beloppet tilldelades Aristotelesuniversitet såsom huvudsaklig förmånstagare, klaganden såsom huvudsaklig forskare samt ett annat forskningsinstitut beläget i Grekland. Detta forskningsinstitut ersattes den 25 februari 2012 av ett annat forskningsinstitut beläget i Tyskland. Projektet genomfördes i ett laboratorium vid detta universitet som klagandens far var chef för.
- 18 Sedan projektet avslutats den 30 september 2013 lämnade Aristotelesuniversitet in en kostnadsredogörelse till Ercea för ett totalt belopp om 1 116 189,21 euro. I beloppet ingick kostnader för personal med ett belopp om 255 219,37 euro samt kostnader för resor med 15 020,54 euro. Universitetet begärde utbetalning av detta belopp med stöd av avtalet.
- 19 Efter en finansiell revision ex post fann Ercea att kostnader för personal med ett belopp om 245 525,43 euro inte var stödberättigade och beslutade att kräva återbetalning av detta belopp från Aristotelesuniversitet. En debetnota utfärdades i detta syfte vilken Aristotelesuniversitet bestred inför tribunalen. Genom dom av den 17 januari 2019, Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis/Ercea (T-348/16 OP, EU:T:2019:14), slog tribunalen fast att den fordran som fanns upptagen i Erceas debetnota, med krav på att universitetet skulle återbetala ett belopp om 245 525,43 euro, saknade stöd upp till beloppet 233 611,75 euro motsvarande stödberättigade kostnader. Domen fastställdes senare av domstolen genom dom av den 4 januari 2021, Ercea/Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis (C-280/19 P, EU:C:2021:23).
- 20 Sedan Ercea även informerat Olaf om resultatet av sin revision, beslutade Olafs generaldirektör den 29 maj 2015 att inleda en utredning i enlighet med artikel 5 i förordning nr 883/2013 i syfte att utröna om det eventuellt förekommit bedrägeri eller oegentligheter i samband med projektets genomförande.
- 21 I sin slutrapport angående denna utredning, daterad den 11 november 2019, redogjorde Olaf för flera konstaterade omständigheter. På grundval av dessa konstaterande omständigheter rekommenderade Olaf att Ercea skulle vidta lämpliga åtgärder för att återkräva felaktigt utbetalade belopp från Aristotelesuniversitetet. Olaf skickade även sin rapport till de nationella rättsliga myndigheterna med en rekommendation att inleda förfaranden avseende bedrägeri, urkundsförfalskning och brukande av falsk urkund mot klaganden, hennes far och vissa andra personer i personalen vid detta universitet.

- 22 Den 5 maj 2020 publicerade Olaf det omtvistade pressmeddelandet på sin webbsida. I pressmeddelandet redogjordes för den utredning som nämns i punkterna 20 och 21 ovan. Pressmeddelandet hade följande lydelse:

”Skydd för den del av unionens budget som är avsedd för forskning har alltid varit av särskild vikt för [Olaf]. Ett komplicerat bedrägeriupplägg som involverade en grekisk forskare och hennes nätverk av internationella forskare har avslöjats av utredare från [Olaf].

Ärendet gäller ett bidrag på cirka 1,1 miljoner euro som [Ercea] beviljat ett grekiskt universitet. Medlen var avsedda att finansiera ett forskningsprojekt under ledning av en ung lovande forskare vars far arbetade för det aktuella universitetet. I projektet ingick ett nätverk med mer än 40 forskare från hela världen som arbetade under ledning av den grekiska forskaren.

Olaf började fatta misstankar när det uppdagades hur de internationella forskarna avlönades. Checkar ställdes ut i enskilda forskares namn men löstes sedan in på konton med flera kontohavare. Misstankarna intensifierades när det visade sig att det var chefsforskaren som löste in checkarna på de aktuella bankkontona.

Olafs utredare beslutade då att göra en kontroll i det berörda universitetets lokaler. Trots den huvudsakliga forskarens försök att försvåra utredningen, men tack vare den hjälp som grekiska nationella brottsbekämpande myndigheter bistått med – vilka gett tillgång till bankkontona – och tack vare Olafs egna digitala kriminaltekniska undersökningar, kunde Olaf rekonstituera den verkliga historien bakom bedrägeriet.

Konkreta bevis har hittats som visar att den huvudsakliga forskaren öppnat de bankkonton som användes för att ’avlöna’ de internationella forskarna och att hon var en av innehavarna till dessa konton för att få tillgång till medlen. Olaf har följt upp olika finansiella spår och lyckats bevisa att den aktuella forskaren tagit ut större belopp i kontanter och sedan satt in dem på sitt eget personliga konto. Olaf har kontaktat vissa enskilda forskare som påstods ha deltagit i projektet. Ingen av dem kände till att deras namn figurerade i projektet. De hade inte heller kännedom om de bankkonton som öppnats i deras namn eller om några som helst betalningar som skulle ha gjorts till dem.

...

Utredningen avslutades i november förra året med en rekommendation till Erca att kräva tillbaka ungefär 190 000 euro (motsvarande den del av bidraget på 1,1 miljoner euro som påstås ha utbetalats till de internationella forskarna). Olaf har vidare uppmanat nationella myndigheter att inleda rättsliga förfaranden mot inblandade personer.”

III. Talan vid tribunalen och den överklagade domen

- 23 Genom ansökan som inkom till den tribunalens kansli den 16 juni 2020 väckte klaganden talan med stöd av artikel 268 FEUF och yrkade att kommissionen skulle förpliktas att ersätta den ideella skada hon påstod sig ha lidit till följd av det omtvistade pressmeddelandet.
- 24 Till stöd för sin talan åberopade hon att Olaf, genom att publicera det omtvistade pressmeddelandet, på ett uppenbart sätt hade åsidosatt bestämmelserna i förordning 2018/1725 angående skyddet för personuppgifter, principen om oskuldspresumtion som stadgas i

artikel 48.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) och i artikel 9.1 i förordning nr 883/2013, skyldigheten att iaktta utredningssekretess enligt artikel 10.5 i nämnda förordning, rätten till god förvaltning enligt artikel 41 i stadgan samt proportionalitetsprincipen.

- 25 Genom den överklagade domen underkände tribunalen samtliga invändningar som klaganden riktat mot Olaf och ogillade klagandens talan i dess helhet.

IV. Parternas yrkanden

- 26 Klaganden har i sitt överklagande yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen,
  - avgöra målet slutligt, och
  - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna avseende såväl överklagandeförfarandet som avseende förfarandet vid tribunalen.
- 27 Kommissionen har yrkat att domstolen ska
- ogilla överklagandet, och
  - förplikta klaganden att ersätta rättegångskostnaderna.

V. Prövning av överklagandet

- 28 Till stöd för sitt överklagande har klaganden åberopat tre grunder. Den första grunden avser felaktig tolkning av begreppet "identifierbar fysisk person" i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725. Genom den andra grunden gör klaganden gällande att det skett en felaktig tolkning av artikel 9.1 i förordning nr 88/2013 och artikel 48.1 i stadgan jämförd med artikel 6.2 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), beträffande oskuldspresumtionens omfattning. Den tredje grunden avser missuppfattning av bevisningen gällande åsidosättandet av artikel 41 i stadgan om rätten till en god förvaltning.

A. Den första grunden

- 29 Den första grunden kan delas upp i fyra delgrunder. Klaganden gör härigenom gällande att tribunalen åsidosatte unionsrätten då den i punkterna 91 och 92 i den överklagade domen kom fram till att hon inte hade styrkt att det omtvistade pressmeddelandet – i sig, men även med hjälp av hjälpmedel som rimligen kan komma att användas av en läsare – gjort det möjligt att identifiera henne med följd att de upplysningar som pressmeddelandet innehåller inte omfattas av uttrycket "personuppgifter" i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 och att denna förordning således inte är tillämplig.

1. Den första grundens första och andra del

a) Parternas argument

- 30 Den första grundens första och andra del ska prövas tillsammans. Genom dessa delgrunder gör klaganden gällande att tribunalen tillämpat felaktiga rättsliga kriterier för att tolka begreppet "identifierbar fysisk person" i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725.
- 31 Vad gäller den första delgrunden har klaganden hävdade att tribunalen i punkt 49 i den överklagade domen gjorde en felaktig rättstillämpning när den slog fast att identifieringen av klaganden måste vara en följd av det omtvistade pressmeddelandet och inte fick vara resultatet av yttre eller kompletterande faktorer som inte omfattas av det beteende som Olaf kritiserar för. Enligt domstolens praxis är det en oskiljaktig del av uttrycket "som indirekt ... kan identifieras" att det krävs ytterligare upplysningar för identifiering, varvid sådana upplysningar kan vara tillgängliga för en annan person än den personuppgiftsansvarige (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 oktober 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punkterna 39 och 41).
- 32 Tribunalen fann således utan stöd, i punkt 76 i den överklagade domen, att en fysisk, person som en upplysning kan tillskrivas, endast är "identifierbar" i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 om vederbörandes identitet kan fastställas av en "genomsnittsläsare" som inte själv har tillgång till sådana ytterligare upplysningar som gör det möjligt för honom eller henne att identifiera den person som upplysningen avser. Denna bestämmelse avser tvärtom alla andra personer än den personuppgiftsansvarige som har tillgång till sådana upplysningar. Det var därför likaså utan stöd som tribunalen, i punkterna 81, 82 och 87 i den överklagade domen, vägrade att beakta att den tyske journalist som avses i punkt 77 i den överklagade domen hade identifierat henne såsom den person som avsågs i det omtvistade pressmeddelandet. Tribunalen borde ha slagit fast att hon kunde identifieras av en läsare med tillgång till ytterligare upplysningar, i likhet med den tyske journalisten, och att den identifierare som finns i pressmeddelandet under alla förhållanden var tillräckliga för att hon skulle kunna identifieras av sina familjemedlemmar och kollegor som kände till hennes yrkesbakgrund och engagemang såsom huvudsaklig forskare för projektet.
- 33 Genom den första grundens andra del har klaganden gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i punkterna 65, 67 och 68 i den överklagade domen när den fann att endast mindre eller oansenliga hjälpmedel, som enkelt och snabbt kan röja identiteten på den person som en upplysning avser, omfattas av begreppet "hjälpmedel [som] rimligen kan komma att användas" för att identifiera den person som personuppgifterna avser. I skäl 16 i förordning 2018/1725 anges nämligen endast att för att avgöra om vissa hjälpmedel rimligen kan komma att användas för att identifiera en person ska nödvändiga kostnader och tidsåtgång för identifiering beaktas, utan att det krävs att dessa kostnader och denna tidsåtgång är minimala eller oansenliga.
- 34 Kommissionen anser att talan inte kan vinna bifall på den första grundens första eller andra del.
- 35 Vad gäller den första delgrunden har kommissionen anfört följande. I förordning 2018/1725 används "risken för identifiering" som kriterium för att definiera möjligheten att identifiera en person. Det hänvisas härvid till nödvändigheten att beakta "samtliga objektiva faktorer" för att fastställa att det föreligger en risk för identifiering. Enbart en hypotetisk möjlighet att urskilja en person är således inte tillräcklig för att personen ska anses "identifierbar". Kommissionen har vidare erinrat om att överklaganden är begränsade till rättsfrågor men samtidigt påpekat att tribunalen har prövat de faktapåståenden som klaganden framfört för att avgöra om hon kunde

identifieras, direkt eller indirekt. Kommissionen har i detta sammanhang understrukt att det ankom på klaganden att bevisa att villkoren för unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 340 FEUF var uppfyllda. Tribunalen fann emellertid i punkt 73 i den överklagade domen att klaganden inte styrkt att hon med säkerhet kunde identifieras av en läsare av det omtvistade pressmeddelandet tack vare hjälpmedel som med rimlig sannolikhet kan komma att användas.

- 36 Kommissionen har vidare förklarat att tribunalen, i punkt 58 i den överklagade domen, kom fram till att klaganden inte påvisat något konkret fall där hon identifierats enbart till följd av att det omtvistade pressmeddelandet lästs. Klaganden kan således inte med framgång åberopa argumentet att hon hade kunnat identifieras av medlemmar av sin familj eller av sina kollegor. Såsom framgår av punkterna 73 och 78–81 i den överklagade domen har det dessutom visats inför tribunalen att den enda person som fastställt och röjt klagandens identitet för allmänheten var den tyske journalisten. Nämnde journalist kände dock redan till hennes och hennes fars bakgrund och hade tillgång till en stor mängd information. I samband med överklagandet kan det således inte bestridas att den aktuella journalisten hade tillgång till ”subjektiv extern information” om klaganden.
- 37 Vad därefter beträffar den första grundens andra del har kommissionen anfört följande. Det följer enligt kommissionen inte av punkterna 65–68 i den överklagade domen att endast ”mindre eller oansenliga hjälpmedel” svarar mot definitionen av ”hjälpmedel [som] rimligen kan komma att användas”. Klagandens argument vilar i synnerhet på en felaktig och isolerad tolkning av sista meningen i punkt 65 i den överklagade domen. Denna mening bör läsas mot bakgrund av resten av innehållet i punkt 65 och mot bakgrund av punkterna 61–68 i domen i vilka tribunalen prövade klagandens argumentation. Det rättsliga test som tribunalen använde avsåg nämligen just huruvida klaganden var identifierbar i det omtvistade pressmeddelandet med hjälp av hjälpmedel som rimligen kan komma att användas.

b) Domstolens bedömning

- 38 Genom den första grundens första och andra del har klaganden i allt väsentligt kritiserat tribunalen för att ha gjort sig skyldig till flera fall av felaktig rättstillämpning då den slog fast att de upplysningar som förekommer i det omtvistade pressmeddelandet inte omfattas av begreppet ”personuppgifter” i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 och att förordningen följaktligen inte var tillämplig på henne.

1) Huruvida den första grundens första del kan tas upp till sakprövning

- 39 Kommissionen anser att vissa argument som åberopats till stöd för den första grundens första del avser tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna och därför inte omfattas av domstolens kontroll inom ramen för förevarande överklagande.
- 40 Det ska i detta hänseende påpekas att tribunalens rättsliga kvalificering av en omständighet eller rättsakt är en rättsfråga som kan prövas inom ramen för ett mål om överklagande (dom av den 12 maj 2022, Klein/kommissionen, C-430/20 P, EU:C:2022:377, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

- 41 Det framgår dock av formuleringen av den första grundens första del och av samtliga arguments som anförts till stöd härför att klaganden kritiserar tribunalen för att ha gjort en felaktig rättstillämpning då den grundade sig på felaktiga rättsliga kriterier för att tolka begreppet "identifierbar fysisk person" och sedan, på grundval härav, gjorde en felaktig rättslig kvalificering av de upplysningar som förekommer i det omtvistade pressmeddelandet och slog fast att de inte omfattas av begreppet "personuppgifter" i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725.
- 42 Härav följer att den första grundens första del kan upptas till prövning.

2) Huruvida det finns stöd för den första grundens första och andra del

- 43 Domstolen påpekar inledningsvis att definitionen av begreppet "personuppgifter", som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725, i princip är identisk med samma begrepp i artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen. Såsom vidare följer av skälen 4 och 5 i förordning 2018/1725 och av artiklarna 2.3 och 98 i dataskyddsförordningen har unionslagstiftarens avsikt varit att inrätta ett system för skydd av personuppgifter som gäller för unionens institutioner, organ och byråer som är likvärdigt med det system som inrättats genom dataskyddsförordningen. Syftet härmed är att säkerställa ett enhetligt och konsekvent skydd för fysiska personer med avseende på behandling av deras personuppgifter inom unionen. Artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 och artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen ska således tolkas på identiskt sätt.
- 44 I artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 definieras personuppgifter såsom "varje upplysning som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person".
- 45 Domstolen har emellertid slagit fast att användningen av uttrycket "varje upplysning" i definitionen av begreppet "personuppgifter" i artikel 4 led 1 i dataskyddsförordningen avspeglar unionslagstiftarens avsikt att ge detta begrepp en vid innebörd, vilken potentiellt innefattar alla typer av upplysningar, såväl objektiva som subjektiva, i form av åsikter eller bedömningar, under förutsättning att uppgifterna "avser" den berörda personen. En upplysning avser en identifierad eller identifierbar fysisk person när den på grund av sitt innehåll, syfte eller verkan är knuten till en identifierbar person (dom av den 4 maj 2023, Österreichische Datenschutzbehörde et CRIF, C-487/21, EU:C:2023:369, punkterna 23 och 24).
- 46 När det gäller huruvida en fysisk person ska anses "identifierbar" så preciseras i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 att en identifierbar fysisk person är "en person som direkt eller indirekt kan identifieras särskilt med hänvisning till en identifierare som ett namn, ett identifikationsnummer, en lokaliseringssuppgift eller onlineidentifikatorer eller en eller flera faktorer som är specifika för den fysiska personens fysiska, fysiologiska, genetiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet".
- 47 Unionslagstiftarens användning av ordet "indirekt" tyder på att det inte är nödvändigt att upplysningen i sig gör det möjligt att identifiera den aktuella personen för att upplysningen ska anses utgöra en personuppgift (se analogt dom av den 19 oktober 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punkt 41).
- 48 I skäl 16 i förordningen preciseras i detta avseende att för att avgöra om en fysisk person är identifierbar bör man beakta "alla hjälpmedel som rimligen kan komma att användas" antingen av den personuppgiftsansvarige eller "av en annan person" för att "direkt eller indirekt" identifiera den fysiska personen. För att en uppgift ska anses utgöra en "personuppgift" krävs

således inte att alla upplysningar som är nödvändiga för att identifiera den aktuella personen innehas av en enda person (se analogt dom av den 19 oktober 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punkt 43).

- 49 Den omständigheten att ytterligare upplysningar är nödvändiga för att identifiera den berörda personen utesluter inte att de aktuella uppgifterna kan anses utgöra personuppgifter (se analogt dom av den 19 oktober 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punkt 44).
- 50 Det krävs emellertid även att möjligheten att kombinera de aktuella personuppgifterna med ytterligare upplysningar utgör ett hjälpmedel som rimligen kan komma att användas för att identifiera den aktuella personen. För att fastställa om hjälpmedel med rimlig sannolikhet kan komma att användas för att identifiera en fysisk person bör man enligt skäl 16 i förordning 2018/1725 beakta samtliga objektiva faktorer, såsom kostnader och tidsåtgång för identifiering, med beaktande av såväl tillgänglig teknik vid tidpunkten för behandlingen som den tekniska utvecklingen.
- 51 Domstolen har i detta avseende redan slagit fast att ett hjälpmedel inte med rimlig sannolikhet kan komma att användas för att identifiera den aktuella personen om identifiering är förbjuden i lag eller omöjlig att genomföra i praktiken, exempelvis på grund av att den skulle kräva orimliga resurser i form av tid, kostnader och arbetskraft, med den följd att risken för identifiering i praktiken är försumbar (se, analogt, dom av den 19 oktober 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, punkt 46).
- 52 Vid prövningen av huruvida det omtvistade pressmeddelandet innehåller personuppgifter i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725, erinrade tribunalen i 49 i den överklagade domen om att endast akter eller handlanden som kan tillskrivas en av unionens institutioner eller organ kan ge upphov till skadeståndsansvar för unionen. Tribunalen drog härav slutsatsen, i nämnda punkt 49, att identifieringen av klaganden måste vara en följd av det omtvistade pressmeddelandet och inte fick vara resultatet av yttre faktorer som inte omfattas av det beteende som Olaf kritiserar för. Tribunalen koncentrerade således sin prövning på de upplysningar som enbart fanns med i pressmeddelandet och som, i förekommande fall, skulle kunna ge läsarna möjlighet att identifiera klaganden.
- 53 Vad därefter gäller det förhållandet att klagandens identitet röjts av en tysk journalist som publicerat en artikel på sociala medier (Twitter) om de anklagelser som Olaf framförde i det omtvistade pressmeddelandet gällande klaganden fann tribunalen, i punkterna 82 och 87 i den överklagade domen att detta röjande inte kunde beaktas. Nämnde journalist hade nämligen enligt tribunalen inte kunnat identifiera klaganden enbart utifrån de identifikatorer som fanns i det omtvistade pressmeddelandet, och det hade varit nödvändigt för honom att använda sig av identifieringsuppgifter som var externa och kompletterande i förhållande till pressmeddelandet. För att komma fram till denna slutsats fann tribunalen i punkterna 76 och 81 i den överklagade domen att den aktuella journalisten inte var en genomsnittsläsare utan en professionell grävande journalist specialiserad på det vetenskapliga området med externa subjektiva kunskaper om klaganden.
- 54 Frågan huruvida de upplysningar som finns med i pressmeddelandet och som kommer från en av unionens institutioner eller organ omfattas av begreppet "personuppgifter" i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 ska emellertid inte blandas ihop med frågan om nödvändiga villkor för att unionen ska bli utomobligatoriskt skadeståndsansvarig. Den

förstnämnda frågan ska bedömas enbart utifrån de villkor som uppställs i denna bestämmelse och kan med andra ord inte – i motsats till vad tribunalen slog fast i punkt 49 i den överklagade domen – vara beroende av huruvida en akt kan tillskrivas unionen.

- 55 Såsom framgår av övervägandena i punkterna 48–51 ovan är det en oskiljaktig del av ”indirekt identifiering” av en person att ytterligare upplysningar måste kombineras med de aktuella personuppgifterna för att den berörda personen ska kunna identifieras. Härav följer även att det förhållandet att dessa ytterligare upplysningar kommer från en annan person eller källa än den berörde personuppgiftsansvarige inte på något sätt utesluter – i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 49 och 87 i den överklagade domen – att personen är identifierbar.
- 56 Förordning 2018/17254 uppställer inte heller något villkor beträffande vilka personer som ska kunna identifiera den person som en upplysning avser. I skäl 16 hänvisas det nämligen inte enbart till den personuppgiftsansvarige utan även till ”en annan person”.
- 57 När det gäller ett pressmeddelande som utfärdats av en utredningsmyndighet för att informera allmänheten om resultatet av en utredning, är ett sådant meddelande till sin natur avsett att riktas till bland annat journalister. De kan således inte särskiljas från en ”genomsnittsläsare” som det hänvisas till i punkt 76 i den överklagade domen.
- 58 Det faktum att en grävande journalist, som i förevarande fall har röjt identiteten på en person som avses i ett pressmeddelande är inte i sig tillräckligt för att dra slutsatsen att de upplysningar som finns i pressmeddelandet nödvändigtvis ska kvalificeras som personuppgifter i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 och därmed befria från skyldigheten att pröva huruvida personen i fråga är identifierbar.
- 59 Vad sedan gäller huruvida tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning vid sin rättsliga kvalificering av de faktiska omständigheterna såvitt gäller frågan huruvida klaganden var identifierbar så gör domstolen följande bedömning. Det omtvistade pressmeddelandet innehåller, såsom tribunalen påpekade i punkterna 53–55 i den överklagade domen, ett antal upplysningar som avser klaganden och som kunde göra det möjligt att identifiera henne, till exempel hennes kön, nationalitet och yrke, angivelsen av att det rörde sig om en ung person och att hon var ansvarig för det aktuella finansierade forskningsprojektet liksom angivelsen av bidragsbelopp, det beviljande organet – det vill säga Ercea – typen av enhet där projektet skulle genomföras och det land där denna enhet var belägen, nämligen ett universitet i Grekland, hänvisningen till den berörda personens far och att han tjänstgjorde inom denna enhet liksom angivelsen av det ungefärliga antalet forskare som arbetade för projektet under den berörda personens ledning.
- 60 Till skillnad från vad tribunalen kom fram till i punkt 68 i den överklagade domen innehåller upplysningar i ett pressmeddelande om den berörda personens kön, nationalitet, faderns yrkesverksamhet, storleken på ett bidragsbelopp för ett vetenskapligt projekt och uppgift om den geografiska plats där den enhet är belägen vid vilken det aktuella projektet ska genomföras – tagna tillsammans – information av sådan art att den person som avses i pressmeddelandet kan identifieras, i synnerhet av personer som arbetar inom samma vetenskapliga område och som känner till personens yrkesbakgrund.
- 61 I detta sammanhang är det inte möjligt att utifrån den rättspraxis som anges i punkt 51 ovan kvalificera risken för identifiering av den berörda personen som försumbar. För personer som arbetar inom samma vetenskapliga område är upplysningar av den typ som avses i föregående punkt, tagna tillsammans, sådana att de gör det möjligt att identifiera den aktuella personen utan

att identifieringen kräver orimliga resurser i form av tid, kostnader och arbetskraft. I motsats till vad kommissionen har hävdats har klaganden inte skyldig att styrka att en av dessa personer verkligen hade identifierat henne, eftersom något sådant villkor inte föreskrivs i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725. Enligt den bestämmelsen krävs nämligen endast att personen ska vara "identifierbar".

- 62 Såsom framgår av punkt 66 i den överklagade domen innehåller beskrivningen på Erceas webbplats av de sjuttioal projekt som detta forskningsråd finansierar och där de mottagande institutionerna var belägna i Grekland flera nyckeluppgifter som möjliggör för en internetanvändare att hitta önskade upplysningar såsom till exempel namnet på ansvarig person för projektet eller namnet på den mottagande institutionen och till och med vilket belopp finansieringen uppgår till.
- 63 Ett pressmeddelande som avser påstått olagliga handlingar, såsom bedrägeri och korruption, kan emellertid med säkerhet förväntas föranleda intresse från allmänhetens sida och få läsarna – bland annat journalister – att göra sökningar om den person som avses i pressmeddelandet. Det framstår i ett dylikt sammanhang inte på något sätt som orimligt att en person lägger ned resurser i form av sådana sökningar på en webbsida, såsom Erceas webbsida, för att gå igenom beskrivningen av ett sjuttioal finansierade projekt som anges på denna sida kombinerat med andra sökningar på internet som sannolikt gör det möjligt att erhålla namn och andra identifikatorer gällande den person som avses i pressmeddelandet. Risken att journalister eller andra personer som inte känner till klagandens yrkesbakgrund lyckas identifiera henne kunde därför inte anses som försumbar i den mening som avses i rättspraxis i punkt 51 ovan.
- 64 Det följer av övervägandena ovan att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i punkterna 49 och 87 i den överklagade domen när den slog fast att identifieringen av klaganden inte fick vara resultatet av yttre eller kompletterande faktorer som inte omfattas av det beteende som Olaf kritiserar för. Tribunalen gjorde dessutom en felaktig rättstillämpning vid den rättsliga kvalificeringen av de faktiska omständigheter som var föremål för dess bedömning när den i punkt 68 i samma dom slog fast att de identifikatorer som fanns med i det omtvistade pressmeddelandet inte rimligen gjorde det möjligt att identifiera klaganden på grundval av antingen en genomläsning av pressmeddelandet eller med hjälp av "hjälpmedel [som] rimligen kan komma att användas" av en av läsarna.
- 65 Det var följaktligen likaså utan stöd som tribunalen i punkterna 91 och 92 i den överklagade domen fann att de upplysningar som förekommer i det omtvistade pressmeddelandet inte omfattades av begreppet "personuppgifter" i den mening som avses i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 och att förordningen inte var tillämplig i förevarande fall.
- 66 Överklagandet ska följaktligen vinna bifall på den första grundens första och andra del.

2. Den första grundens tredje och fjärde del

- 67 Mot bakgrund av vad domstolen kom fram till i punkt 65 ovan saknas det anledning att pröva den första grundens tredje och fjärde del, eftersom även dessa delgrunder avser huruvida det fanns stöd för slutsatserna i punkterna 91 och 92 i den överklagade domen.

B. Den andra grunden

1. Parternas argument

- 68 Genom den andra grunden för överklagandet har klaganden bestridit tribunalens slutsats i punkt 106 i den överklagade domen, det vill säga att hon inte kunde åberopa ett åsidosättande av principen om oskuldspresumtion som stadgas i artikel 9.1 i förordning nr 883/2013 och även stadfästs i artikel 48.1 i stadgan, jämförd med artikel 6.2 i Europakonventionen då hon enligt tribunalen inte var varken identifierad eller identifierbar i det omtvistade pressmeddelandet. Klaganden anser att tribunalen under alla förhållanden gjorde en felaktig rättstillämpning då den tillämpade kriterierna i artikel 3 led 1 i förordning 2018/1725 vid prövningen av om denna princip eventuellt hade åsidosatts. Det räcker nämligen att en person kan identifieras på något sätt, oavsett tidsåtgången och kostnaden härför.
- 69 Kommissionen anser att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden, bland annat därför att ett åsidosättande av oskuldspresumtionen förutsätter att den person som åberopar åsidosättandet är en identifierad eller identifierbar person vilket inte är fallet i förevarande fall.

2. Domstolens bedömning

- 70 Mot bakgrund av slutsatsen i punkt 65 ovan, så gjorde tribunalen en felaktig rättstillämpning när den i punkt 106 i den överklagade domen slog fast att klaganden inte var identifierad eller identifierbar i det omtvistade pressmeddelandet och att hon därför av denna anledning inte hade kunnat styrka att oskuldspresumtionen hade åsidosatts.
- 71 Överklagandet ska följaktligen vinna bifall såvitt gäller den andra grunden, utan att övriga argument som åberopats inom ramen för denna grund behöver prövas.

C. Den tredje grunden

1. Parternas argument

- 72 Genom den tredje grunden för överklagande har klaganden anfört att tribunalen, i punkterna 157 och 169 i den överklagade domen, på ett uppenbart sätt missuppfattat den bevisning som åberopats för att styrka åsidosättande av rätten till god förvaltning som stadgas i artikel 41 i stadgan.
- 73 Klaganden har för det första påpekat att det, i motsats till vad tribunalen konstaterade i punkt 157 i den överklagade domen, redan vid en genomläsning av Olafs slutrapport framgår att samtliga forskare – och inte bara vissa av dem – har uppgett att de deltagit i projektet. I punkt 2.3.3.2 i rapporten anges nämligen uttryckligen att ”de tio forskare som besvarat Olafs enkät har bekräftat att de deltagit i MINATRAN-projektet”. På samma sätt följer det av nämnda punkt 2.3.3.2 att ”vissa forskare dock varken har bekräftat de kostnader som deklarerats av [Aristotelesuniversitetet] i deras namn eller att de var innehavare av ett grekiskt bankkonto”. Rapporten innehåller också en sammanfattning av forskarnas svar av vilken det kan utläsas att majoriteten av forskarna kände till att det öppnats bankkonton i deras namn och att utbetalningar hade gjorts till förmån för dem. Medan det framgår av samtliga svar från forskarna att alla kände till att deras namn var kopplade till projektet, så anges det felaktigt i det omtvistade

pressmeddelandet att ingen av forskarna hade kännedom om detta. Tribunalens bedömning att man i pressmeddelandet avsåg säga "vissa" ("*certain*") forskare när man använde termen "ingen" ("*aucun*") utgör en missuppfattning av meddelandet.

- 74 Vad för det andra gäller punkt 169 i den överklagade domen har klaganden anfört att det följer av punkt 2.3.3.1 i Olafs slutrapport att den enda kritik som riktades mot henne, såsom en åtgärd för att försvåra utredningen, var att ha skickat ett enda e-postmeddelande till en enda forskare. Även om det skulle antas att avsändandet av detta enda meddelande – i vilket hon endast påpekade för den nämnde forskaren att han inte var skyldig att besvara Olafs enkät – kan kvalificeras som ett försök att försvåra utredningen, så utgör konstaterandet i punkt 169 i den överklagade domen att hon "vid flera tillfällen tagit kontakt med vissa forskare" en uppenbar missuppfattning av de faktiska omständigheterna.
- 75 Enligt kommissionen slog tribunalen med fog fast i punkt 157 i den överklagade domen att Olaf inte hade tillkännagett felaktiga upplysningar i det omtvistade pressmeddelandet vilka utgjorde en missuppfattning av slutsatserna i Olafs slutrapport. Det är under alla omständigheter endast en tillräckligt klar överträdelse av omsorgsprincipen som kan ge upphov till utomobligatoriskt skadeståndsansvar för unionen.
- 76 Även de av klagandens argument som riktas mot punkt 169 i den överklagade domen ska underkännas. För att styrka den påstådda överträdelsen har klaganden åberopat vissa specifika omständigheter i Olafs slutrapport utan att beakta att andra omständigheter i samma rapport visade att hon även tagit kontakt med en forskare för att informera honom om att han inte var skyldig att svara Olaf och med ytterligare en annan forskare för att denne skulle korrigera de svar han ursprungligen hade lämnat. Olaf ansåg för övrigt att det faktum att vissa forskare, under samma period, spontant hade återkallat eller ändrat de svar de ursprungligen gett utgjorde ett tecken på att de hade fått e-postmeddelanden med liknande innehåll.

2. Domstolens bedömning

- 77 I punkt 157 i den överklagade domen slog tribunalen bland annat fast att handlingarna i målet visade att Olaf, genom att använda uttrycket "ingen av dessa forskare visste" i femte stycket i det omtvistade pressmeddelandet i betydelsen "vissa forskare", inte hade tillkännagett några felaktiga upplysningar som skulle kunna förvansa slutsatserna i dess slutrapport. I punkt 169 i samma dom fann tribunalen vidare, gällande omnämmandet i fjärde stycket av pressmeddelandet av klagandens "försök" att försvåra utredningen, att såsom framgick av Olafs slutrapport hade byrån under sin utredning konstaterat att klaganden vid flera tillfällen hade tagit kontakt med vissa forskare och att byrån ansett att detta handlande utgjorde ett sätt att försvåra dess utredning.
- 78 Det följer vidare av domstolens fasta praxis att det av handlingarna i målet ska vara uppenbart att tribunalen missuppfattat bevisningen eller de faktiska omständigheterna, utan att det ska behöva göras en ny bedömning därav (dom av den 25 juli 2018, Grekland/kommissionen, C-431/16 P, EU:C:2018:590, punkt 75 och där angiven rättspraxis). Det föreligger en sådan missuppfattning när bedömningen av den befintliga bevisningen framstår som uppenbart felaktig, utan att någon ny bevisning har beaktats (dom av den 17 juni 2010, Lafarge/kommissionen, C-413/08 P, EU:C:2010:346, punkt 17 och där angiven rättspraxis).
- 79 Även om en missuppfattning av bevisningen kan bestå i en tolkning av en handling som strider mot handlingens innehåll, måste detta på ett uppenbart sätt framgå av akten i målet och förutsätter att det är uppenbart att tribunalen har överskridit ramarna för en skälig bedömning

av denna bevisning. Det är härvid inte tillräckligt att visa att en annan tolkning än den som tribunalen har gjort av bevisningen är möjlig (dom av den 16 februari 2023, kommissionen/ANKO, C-78/20 P, EU:C:2023:98, punkt 127 och där angiven rättspraxis).

- 80 Mot bakgrund av denna rättspraxis kan tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna i punkterna 157 och 169 i den överklagade domen endast ifrågasättas om det har visats att det av de handlingar som ingetts till tribunalen uppenbart framgår att denna bedömning är oriktig.
- 81 Vad, för det första, beträffar punkt 157 i den överklagade domen har klaganden kritiserat tribunalen för att ha missuppfattat såväl det omtvistade pressmeddelandet som slutsatserna i Olafs slutrapport.
- 82 Domstolen erinrar härvid om att Olaf, i den tredje meningen i det femte stycket i det omtvistade pressmeddelandet, angav att Olaf "tagit kontakt med vissa forskare som förmodades ha deltagit i forskningsprojektet". Konstaterandet i påföljande mening att "[i]ngen av dem kände till att deras namn figurerade i projektet. De hade inte heller kännedom om de bankkonton som öppnats i deras namn eller om några som helst betalningar som ska ha gjorts till dem" måste således förstås så, att den avsåg samtliga forskare som Olaf tagit kontakt med.
- 83 Tribunalen missuppfattade följaktligen innehållet i det omtvistade pressmeddelandet när den i nämnda punkt 157 tolkade sistnämnda mening i detta pressmeddelande så, att Olaf avsåg att konstatera att vissa av de forskare byrån tagit kontakt med inte kände till att deras namn figurerade i projektet och inte heller hade kännedom om de bankkonton som öppnats i deras namn eller om några som helst betalningar som ska ha gjorts till dem, trots att pressmeddelandet endast kan uppfattas så, att det avsåg samtliga forskare som Olaf hade kontaktat.
- 84 Vad vidare gäller den påstådda missuppfattningen av slutsatserna i Olafs slutrapport påpekar domstolen följande. Det framgår av nämnda slutsatser, vilka återfinns i punkt 2.3.3.2 i rapporten, att tio forskare som förmodades ha deltagit i projektet besvarade Olafs enkät och "bekräftade att de deltagit i MINATRAN-projektet". Härav följer även att "vissa forskare dock varken har bekräftat de kostnader som deklarerats av [Aristotelesuniversitetet] i deras namn eller att de var innehavare av ett grekiskt bankkonto". I motsats till vad som följer av det omtvistade pressmeddelandet framstår det mot denna bakgrund som uppenbart att det inte var samtliga forskare som Olaf tagit kontakt med som inte kände till att deras namn figurerade i projektet och inte hade kännedom om de bankkonton som öppnats i deras namn eller att betalningar hade gjorts till dem. Tribunalen missuppfattade således slutsatserna i den aktuella slutrapporten när den i punkt 157 i den överklagade domen slog fast att Olaf inte hade tillkännagett felaktiga upplysningar i femte stycket i det omtvistade pressmeddelandet.
- 85 Vad för det andra gäller punkt 169 i den överklagade domen så följer det av texten i punkt 2.3.3.1 i Olafs slutrapport som klaganden har hänvisat till att hon kritiserats för att, såsom en åtgärd för att försvåra utredningen, ha skickat ett e-postmeddelande till en enda forskare medan det i pressmeddelandet hänvisas mer abstrakt till flera sådana försök. Det framstår emellertid inte som uppenbart att Olaf hade för avsikt att, i den nämnda punkten i slutrapporten, uttömmande täcka samtliga försök till förhållande som lades klaganden till last.
- 86 Således framstår det inte som uppenbart att tribunalen missuppfattade Olafs slutrapport när den i punkt 169 i samma dom fann att Olaf, såsom framgick av denna rapport, under sin utredning hade konstaterat att klaganden vid flera tillfällen hade tagit kontakt med vissa forskare och att Olaf ansett detta handlande som ett sätt att försvåra dess utredning.

- 87 Härav följer att överklagandet ska vinna bifall på den tredje grunden enbart i den mån tribunalen underkänt den grund som avser åsidosättande av rätten till en god förvaltning med avseende på femte stycket i det omtvistade pressmeddelandet.
- 88 Överklagandet ska följaktligen vinna bifall såvitt avser den första, den andra och en del av den tredje grunden. Den överklagade domen ska således upphävas i den del tribunalen ogillade yrkandet om att kommissionen skulle förpliktas att ersätta den skada som följer av att Olaf åsidosatt sina skyldigheter enligt förordning 2018/1725, principen om oskuldspresumtion och rätten till en god förvaltning.
- 89 Överklagandet ska ogillas i övrigt.

VI. Talan vid tribunalen

- 90 Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i stadgan för Europeiska unionens domstol kan denna, om den upphäver tribunalens avgörande, själv slutligt avgöra målet, om detta är färdigt för avgörande.
- 91 Så är inte fallet i förevarande mål.
- 92 Tribunalen har nämligen underlåtit att pröva huruvida Olaf, genom att publicera det omtvistade pressmeddelandet, har åsidosatt den oskuldspresumtion som avses i artikel 9.1 i förordning nr 883/2013 och stadfästs i artikel 48.1 i stadgan jämförd med artikel 6.2 i Europakonventionen. Tribunalen har likaså underlåtit att pröva huruvida, för det fall ett sådant åsidosättande ska anses föreligga, villkoren för unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 340 FEUF hade varit uppfyllda.
- 93 Mot denna bakgrund kan målet inte anses färdigt för avgörande.

VII. Rättegångskostnader

- 94 Eftersom målet återförvisas till tribunalen ska frågan om rättegångskostnader avseende överklagandet anstå.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (sjätte avdelningen) följande:

- 1) **Den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 4 maj 2022, OC/kommissionen (T-384/20, EU:T:2022:273), upphävs i den del tribunalen ogillade yrkandet om att Europeiska kommissionen skulle förpliktas att ersätta den skada som följer av att Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) åsidosatt sina skyldigheter enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG, principen om oskuldspresumtion och rätten till en god förvaltning.**
- 2) **Överklagandet ogillas i övrigt.**
- 3) **Mål T-384/20 återförvisas till Europeiska unionens tribunal.**

4) Frågan om rättegångskostnader anstår.

Underskrifter